

Globalista könyörgés a cenzúráért

2019 április 12. Flag

Szöveg méret

90

Mentés

-
-
-

- [0](#)

5

Átlag: 5 (1 szavazat)

Mérték

A nemzetállamoknak lépniük kell.

A cenzúráért kiáltó globalista könyörgés jelzi, hogy nincs új a nap alatt: a haladó program mindig a totalitarizmusnál köt ki.

Nemrég Mark Zuckerberg, a Facebook-alapító és -vezér a Washington Postban kérte az országok politikai vezetőit, hogy segítsék az internet teljes, mindenre kiterjedő cenzúrázásában.

A haladó könyörgés apropója a christchurchi merénylet volt, amelyben egy, a fehér felsőbbrendűséget hirdető átokfutó több tucat embert ölt meg egy mecsetben. A haladó ima szinte, szomorúságból fakadó motivációja hihet is volna, ha a naponta zajló kereszténymészárlás legalább feleannyi figyelmet kapna az univerzum haladó uraitól.

Manapság rossz optikával nézünk a világra. Még mindig a XX. század logikájával akarjuk elejét venni a XXI. század veszélyeinek. A XX. század leckéje az, hogy az emberek szabadságát elsősorban az államoktól kell megvédeni, mert azok hajlamosak elvonni tőlük azt.

A XXI. században azonban gigantikusra nőtt magáncégek fenyegetik az emberek szabadságát, és úgy tünik, más eszköz híján a nemzetállamoknak kell megvédeniük a szabadságot, legyen szó globalista bürokráciáról vagy kiterjedt cenzúrát működtető nagy techcégekről.

A techutópia kezdeti reménye arra irányult, hogy a web 2.0 biztosítani fogja, hogy minden egyes ember egyenlően férjen hozzá a nyilvánossághoz: mindenki szabadon mondhatja el a véleményét, és ebben nem korlátozhatják önkényesen a hatalommal bíró intézmények vagy emberek.

A globális falu elképzelését a globális diskurzus vágyképe kísérte, amely diskurzus békés és racionális módon értekezik a világhálón.

A kezdeti remény szerint a web 2.0 egy olyan XXI. századi agora lett volna, ahol mindenki szabadon, kényszer nélkül mentesen mondhatja el véleményét.

Mint annyi más esetben, az utópia végeredménye nem illeszkedik a kezdeti elvárásokhoz. Az újfajta média urai ugyanannyira nem tudtak mit kezdeni a szabad véleménynyilvánítással a gyakorlatban, ahogy a globalista elit politikusai számára is a választók akarata jelenti a legfőbb akadályt céljaik elérésében.

A netizenek (netpolgárok) világát egész addig ünnepelték, amíg az újfajta média poszterfiúja Barack Obama lehetett – ám amikor megválasztották a közösségi médiát rendkívül okosan használó Donald Trumpot, illetve amikor a brexitkampány e közösségi médiumok felhasználásával ért célba, meggondolták magukat.

A teljesen szabad, nyitott, korlátozásokatól mentes közösségi média koncepciója el kellett engedniük annak érdekében, hogy az „előítéletes reakciók” felhasználok (a demokrácia „ostoba tolmácsait”) vissza lehessen téríteni a helyes, haladó irányba – vagy ha ez lehetetlen, kizárni kockázatos hordozó tagjait a modern nyilvánosságból.

A brexit és Trump megválasztása után a techelit alkotó progresszív politikai ortodoxia ugyanazzal a problémával nézett szembe, amivel a haladó politika mindig is: ha hagyják az embereket szabadon beszélni és gondolkodni, előfordulhat, hogy nem az ő politikai céljait fogják támogatni.

Ezer tucatnyi döntéshozó, inkább a nevelik a nevet, és az a nevelt, politikailag korrekt vallást követő nevelés pedig tovább a szebb jövőt. A progresszív politikai ortodoxia számára azok a szent ügyek, amelyek ma a nemzetközi politika homlokterében vannak. Az ő szemükben a bevándorlók, a kulóknéle „társadalmi nemek” (gender) képviselői, az etnikai és nem keresztény vallási kisebbségek minden bírálat felett állók, véendő csoportok.

Ezer a közösségi médiában e csoportok identitáspolitikai céljait előmozdító és az e csoportokat kritikaival illetők elhallgattatása iránt nyúló intézkedéseket kezdtek bevezetni.

A globális techóriások problémát jelentenek a szuverenitás szempontjából is. Felhőalapú szolgáltatásokról van szó, amelyekkel szemben ott vannak a nemzetállamok területalapú szabályai. A nagy techcégeknek nincs hazájuk,

mindenhol otthon vannak és sehol sem, kicsúsznak a hagyományos törvények és szabályozás kezei közül.

A nagy technológiák komoly kihívás elé állítják a nemzetállami szuverenitást. Soha: pusztán letezésükkel a szuverenitás elveszítse vonzókát és tetteit. Lehet-e egyáltalán nemzeti szuverenitás, ha az eljutunk az egyik legnagyobb befolyással bíró közösségi média nem tartozik a nemzeti szabályozás hatáskörébe?

Kialakult egy globális – és globalista –, elszármoltathatatlan, feleltlen elit, amely több millió ember gondolkodását befolyásolja minden percben, és amely nem tartozik elszámolás senkinek, legkevesebbet a népnek, a polgároknak, a nemzetállamoknak.

A Facebook és társai egyéb szempontból sem ártalmatlan szereplők. Világossá kell tenni: a Facebook abból él, hogy felhasználóinak adatait adja el másoknak. És ha valamit megtanultunk a sorozatos botrányokból, az éppen az, hogy az adatnál – legfőképpen a személyes adatnál – értékesebb valuta manapság aligha létezik.

Az az értelmezési lehetőség is jogosan felmerül, hogy a web 2.0 révén tulajdonképpen a politika (és benne az állampolgár politikai aktivitása) áruvá tétele történt meg. A közösségi média révén a piac szolgáltatása: a politikai nyilvánosságot, a ruha a politikai vélelemnek és a közbeszédet.

A Facebook és a globális techóriások nem tekintik magukra nézve érvényesnek a nemzetállamok hatályos törvényeit. Magyarországon a szólásszabadság alkotmányos védelem alatt áll, a Facebook mégis nap mint nap megsérti azt.

A nemzetállamoknak ezért lépniük kell. Ezzel a problémával nem vagyunk egyedül: nemrég Donald Trumpnak rendeleti úton kellett érvényt szereznie az Egyesült Államok alkotmánya első kiegészítésének, azaz a szólásszabadságnak az amerikai egyetemi campusokon eluralkodó totalitárius, politikailag korrekt gyakorlat miatt.

Teljesen nyilvánvaló, hogy a Facebook és a közösségi médiák sok politikai szereplő, politikai célokért küzdenek és politikai logika mentén cselekednek.

Egy progresszív ortodoxia képviselnek, amely üldözi az eretnekeket és azon igazságokat, amiket csak az eretnekek mondanak ki – főként kedvenc ügyeikről, a bevándorlásról, az iszlámizmusról, a nemzetekről, a gender- és LMBTQ-lobbiról. A teljes körű politikai cenzúra egyre szűkebb a használható szavak és a megbeszélhető témák körét.

Felmerül a kérdés, hogy vajon milyen lehetőségei vannak egy nemzetállamnak, hogy fellépjen a polgárok alkotmányos jogait megsértő médiaóriások gyakorlatával szemben?

A Századvég Alapítvány javaslatai a következők:

1. Hagyományos törvényszerűségeket és a közösségi médiát, és ugyanúgy szabályozza, mint a többi tartalomszolgáltatót.
2. Törzstelen intézkedéseket hoznak, feldarabolja a monopol szolgáltatót, vagyis a kisrendszervek tulajdonosai adják azt.
3. Kiterjesztik a közösségi média tevékenységei körére a nemzetállam területi hatályát és alkotmányos szabályait.
4. Kiemelt jogi eszközökkel lépnek fel a szolgas- és vélelemnyelviselés gátlására az alkotmányos jogainak káros korlátozásaival, az online jelölt cenzorokkal szemben.

A Facebook-cenzúra a progresszív totalitarizmus legújabb projektje. A közösségi oldalak cenzúrája morálisan véghetetlen, hiszen lábbal tiporja a szólásszabadság alapelveit; politikailag veszélyes, hiszen tagadja a nemzeti szuverenitáson alapuló törvények és szabályok érvényességét.

Továbbá megfoszt bennünket az igazság megismerésétől, mert annak teljes körű bemutatását tilalom alá helyezi. Igazság, szabadság, szuverenitás: ma ezek az értékek jelentik a túlsúlyt a baloldali, technológiavezezt, progresszív szélsőbaloldali szemben.

Megadja Gábor

A szerz? a Századvég Alapítvány vezet? kutatója

www.magyarnemzet.hu

Tisztelt olvasók!

Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkukkal" a **Flag Polgári Magazin** Twitter oldalát a következ? címen: <https://twitter.com/syracuse73>. illetve a Facebook oldalát pedig az alábbi címen:

<https://www.facebook.com/flagmagazin>

- Minden "lájk számít, segíti a magazin m?ködését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

Ajánló
